

РЕШЕНИЕ

№ 38230

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **2881** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 10а,ал.4 вр.с ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1,т.17 т.23 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на А. Б., [дата на раждане] ,гражданин на А.,чрез адв. В. М. от Х. с адрес [населено място], [улица], ет.1, срещу Отказ за издаване на туристическа виза за пребиваване "Д" на завеждащ Консулската служба при посолството на Р. България в [населено място], Република А.,по заявление от 17.10.2024г.

Жалбоподателят твърди,че отказът е незаконосъобразен поради, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответстващ с целта на закона.Твърди се за извършено нарушение на разпоредби чл.8 Европейската конвенция за защита на правата на човека.По делото на 24.06.2025г. адв. В. М. депозира заявление с което поддържа жалбата на изложените основания.Моли съдът,да отмени оспорения отказ,като незаконосъобразен.Претендира разноски.

Ответникът–завеждащ консулска служба в посолството на Р. България в [населено място],Република А. се представлява се от гл. спец. А.,с пълномощно по делото.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на А. Б., [дата на раждане] ,гражданин

на А..Жалбоподателят е подал в посолството на Р.България в [населено място] ,заявление №24000448 от 17.10.2025г. за издаване на виза тип "Д"-за дългосрочно пребиваване/л.8/.Към заявлението жалбоподателят е представил пред административния орган следните документи:сертификат от БТПП с №2955/08.08.2024г./л.16/ на ТД,,С. оф трейнинг ин хигиен енд енвайрънмънт протекшън“ със седалище [населено място],Република А. с представител по пълномощие в Р.България-жалбоподателят А. Б.;договор за наем на жилище от 09.08.2024г./л.5/,декларация по ЗЧРБ от наемодателят на жилището/л.11/;удостоверение за регистрация на ТД,,С. оф трейнинг ин хигиен енд енвайрънмънт протекшън“ от БТПП.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението на молителят е било разгледано от ДАНС,по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване с ТД НС"П.".Предоставено е становище от зам. председателят на ДА“НС“,в което е посочено,че лицето не е заплаха за националната сигурност,но че чуждия гражданин няма да живее на посоченият адрес,като представената информация е невярна същият попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ./л. 69/.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. с МВР.Началник сектор „Миграция“ при ОДМВР-П./л.63/ е посочил,че следва визата да се откаже т.к. са посочени неверни данни за адрес.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР/л.35-38/,от посолството на Р.България в [населено място],Република А.,подписано от завеждащ консулска служба И. Л. Тотин с дата 04.03.2025г.,с адресат оспорващият А. Б..Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ –„жалбоподателят няма осигурено жилище и е декларирал неверни данни,като е установено,че апликанта няма да живее на адреса“.

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства,съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК:справка рег.№534600 р-64525/16.07.2025г./л.64/ до дирекция "Миграция" в МВР и справка от ДАНС с писмо рег. № М-7897/22.07.2025г./л.69/.

Административен съд София-град,като прецени доказателствения материал по делото,както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана,чрез МВнР на 12.03.2025г.Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4,не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.Видно от текста на жалбата до съдът,жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването му на права по ЕКЗПЧОС/чл.8/.Предвид изложеното настоящият състав приема,че жалбата,попада в предвиденото в закона изключение,същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания.Същата е в срок и е процесуално допустима,по същество неоснователна.

При разглеждане по съществото на спора,съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК,съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото е представена Заповед №95-00-254/03.10.2011г., издадена от Министъра на външните работи /л.47/, съгласно която на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед №6/10.02.2025г./л.46/, издадена от посланика на Република България в Република А., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа И. Л. Тотин.

В случая е била спазена предвидената в чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Относно изложените съображения в жалбата съдът приема, че акта е мотивиран и покрива минимални изисквания за да се осъществи съдебен контрол.

С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс

система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)

Настоящият състав приема, че същият покрива изцяло критерии посочени по-горе в решението на СЕС и дава възможност на апликанта да се запознае със мотивите по издаването му. В случая отказът е постановен в писмена форма, подписан е от издателя си и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването му, поради което съдът приема, че е надлежно мотивиран. Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно формата му, тъй като вписаните в отказа основания, обективират ясно волята на административния орган, позволяват да бъде упражнено правото на защита на жалбоподателя, както и да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. В настоящия случай са приложени становища от ДА“НС“ и Дирекция „Миграция“ МВР. Тези документи и установените с тях правно-релевантни обстоятелства са приобщени към акта и не е било необходимо тези факти да се приповтарят и като мотиви на издаденият отказ. Съдът приема, че в своята съвкупност те изчерпват фактическите основания, мотивирали административния орган да вземе решението си за отказ за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя, като се явяват съответни и на цитираните в акта правни основания.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т.17 и т.23 от чл.10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Другата точка на която се е позовавал ответника т.23 гласи: „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.“ Т.е. заявените данни от апликанта следва да бъдат коректни. В случая безспорно е налице договор за наем на жилище от 09.08.2024г. сключен между Й. Т. и адв.М. с адрес в [населено място].А. именно е посочил адреса на жилището в молбата си до посолството на Р.България в [населено място].Видно от чл.4 на договора /л.5/ при едномесечно забавяне на плащането договора се прекратява, като уговорената цена за наем между страните е 50 евро месечно. Съдът констатира, че не са представени доказателства по договора за наем да са извършени плащания от страна на наемателя или неговият пълномощник и към момента на кандидатстване 17.10.2024г. апликанта не е имал осигурено жилище т.к. договора е бил прекратен съобразено с клаузите в него. Това обстоятелство, както и фактът, че собственикът на имота е отдал имота за ползване на друго лице са ясна индиция, че договора е бил сключен с цел осигуряване на фиктивен адрес за пребиваване. Също следва да посочи, че инструкцията не ограничава оперативните служби на кои адреси да проверяват апликанта по повод съгласувателни процедури по издаване на виза. Безспорно служба „Миграция“ МВР и ТД“НС-П.

са констатирали, че на адреса живее Т. Ч. и са посочили, че на седалището на фирмата няма никой и не е установен телефон за връзка.

Настоящият състав констатира, също че заявлението за виза е подадено при условията на чл. 24, ал. 1 т. 6 от ЗЧРБ-търговско представителство./л.9/В тази връзка настоящият състав следва да посочи следното: Чуждестранно лице може да регистрира търговски представител в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице - принципал. Когато тези сделки са сключени с местни лица за нуждите на търговското представителство, те се осъществяват по реда за извършване на сделки между местни лица (съгласно чл. 24, ал. 2 и 3 от Закона за насърчаване на инвестициите). С оглед така очертаната правна рамка и изложените доводи в жалбата на Б., че с издаденият административен акт органа е нарушил чл. 8 от ЕКЗПЧ, като е ограничил личния му живот/и правото на труд което може да се приеме с оглед изложеното в жалбата/, настоящият състав следва да посочи следното: „С. оф трейнинг ин хигиен енд енвайрънмънт протекшън“ е със седалище и регистрация [населено място] А., като е регистрирано търговско представителство на ТД в БТПП с №[ЕГН]/15.03.2023г. Решението на БТПП за регистрация на търговско представителство е с конститутивно действие. Търговското представителство на чуждестранно лице е неюридическо лице без право на стопанска дейност т.е. неоснователно се обосновава правото на личен живот /респективно правото на труд/на жалбоподателя така както е посочено в жалбата, доколкото той не е част от управлението на търговското дружество, нито е заявил регистрация по смисъла на чл. 11 от Конвенцията пред българските власти. Съдът приема, че в случая не са налице ограничения от държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателя, съгласно чл. 8 т. 2 от ЕКЗПЧ с огледи установените факти по делото.

Ето защо, съдът приема, че приложените към заявлението документи не доказват достоверно целта и условията на пребиваване и апликанта и постановеният отказ за издаване на виза "Д" на завеждащ Консулската служба при посолството на Р. България в [населено място], Република А. е правилен и законосъобразен.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град 34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б., [дата на раждане], гражданин на А., чрез адв. В. М. от Х. с адрес [населено място], [улица], ет. 1, срещу отказ 04.03.2025г. за издаване на туристическа виза за пребиваване "Д" на завеждащ Консулската служба при посолството на Р. България в [населено място], Република А. по заявление №24000448 от 17.10.2025г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия:

